

Мороз такий, аж річка горбить спину,
Здувається і репає ненець.
А я — книжки собі під куфайчину
Та й підтюпцем до школи навпростець.

А хата вслід мені, мов з-під руки,
З-під стріхи видивляється з-за тину,
Коли збігає стежка за горбки,
Все вище й вище тягне шию диму.

А скипень тисне, сутінки ранкові
Аж синіють у лихомань таку.
Стою по цей бік річки на горбку —
По той бік хата в сонячнім вінкові.

Он дупла, вельми схожі на роти, —
Розпозіхались верби, не доспавши.
Пообвисали, інеєм припавши,
Мов сиві вуса, на стовпах дроти.

Світлінь — очей несила відвернути.
Чого ж від неї боляче мені,
Чого так серцю банно? Не збагнути,
Та й вікна хати по той бік сумні.

Стою на задубілому грудді
Та все дивлюсь на хату сонцелику...
Невже я, рідна, відчував тоді,
Що не побачу вже тебе довіку?

1971

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.